

[Aksel Larsen.]

stemte imod i folketinget den 15. december 1967. Hvis ikke arbejdsmarkedets organisationer og tjenestemændene ville gå ind herpå, så man sig nødsaget til at vælge den næstbedste politik, en 2½ pct.s forhøjelse af momsen. Man hævdede dengang, at med bortfaldet af en dyrtidsportion for et tidsrum af 12 måneder ville man kunne klare den økonomiske situation. De 12 måneder er gået. Man fik ikke bortfaldet af dyrtidsportionen, men man forhøjede momsen, og så må man vist spørge: er tiden så ikke inde, hvor man kan afskaffe de 2½ pct. igen?

Vi havde tredje behandling af forslag til finanslov den 27. marts. Ved den lejlighed — det kan læses i Folketingsstidende, spalte 5402 — udtalte den fungerende finansminister følgende:

„Men når vi ser på den finanspolitik, der er ført fra regeringens side, ser på den i sammenhæng med den samfundsøkonomiske udvikling, ser på den i sammenhæng med det budget, vi behandler her i dag, så synes jeg, vi med god ret kan sige, at den finanspolitik, der blev fastlagt for et år siden, i det store og hele har haft den tilsigtede virkning på den økonomiske situation.“

Ja, jeg skal nøjes med lige at erindre om, at denne erklæring afgav den fungerende finansminister kort efter, at man ad omveje havde begyndt at indføre den afskaffede obligationsrationering igen. Og han sagde det dagen før Nationalbanken satte regeringen stolen for døren og sagde: med den politik, regeringen fører, er vi nødt til at sætte diskontoen i vejret.

Men lad nu det være. Finansministeren har på regeringens vegne erklæret: vi har nået det mål, vi satte os, vi har nået de resultater, vi ville nå med vor finanspolitik. Ja men så må man vel kunne give afkald på de 2½ pct. i moms? Ellers er der ingen logik i det. Derfor stiller jeg forslaget. Vi ønsker i hvert fald at forsøge at få en udtalelse fra regeringen om, hvorvidt den står ved det, den sagde for et år siden, eller ikke, hvorvidt den mener, dens økonomiske politik har været vellykket eller ikke. Og får vi ingen forklaring, som måske kunne påvirke os, ja, så fastholder vi naturligvis vort ændringsforslag.

Man siger, det vil koste staten penge, 1,3 milliarder kr. om året. Det er muligt. Vi er villige til at forhandle om, hvordan de penge skal skaffes, hvis regeringen vil forhandle med os, men hvis den ikke vil det? Vi har, sådan som arbejdet er tilrettelagt her i tinget under denne regering, ikke mulighed for at få afstemning om vore forslag på anden måde end ved, at vi stiller dem som ændringsforslag til regeringsforslag. Det får man finde sig i. Når regeringen lader folketinget og udvalgene arbejde på den måde, at de forslag, lovforslag, beslutningsforslag osv., vi fremsætter, ikke når frem til afstemning, ja, så må vi komme med dem brudstykkevis som ændringsforslag til visse regeringsforslag.

Hr. Hans Kjær siger, at det er meget godt med tilbuddene om kompensation, men vi er jo ikke kommet med forslag om, hvordan der skal kompenseres. Nej, det er vi ikke, for vi har bedt regeringen om at få en forhandling om hele punktskatteområdet samlet for at tale om, hvad man kan gøre ved det, og det har regeringen ikke villet. Vi har, som hr. Hans Kjær ved, fået det brutale svar, at regeringen skal nok komme med forslag på de områder, hvor den mener den har forslag at fremsætte, og så kan vi tage stilling til dem, men den vil ikke forhandle med folketinget om en samlet revision, som også kunne indebære kompensation for afgifter, der måtte blive nedsat eller bortfalde.

Jeg sad ved fjernsynet i aftes og så og hørte statsministeren på det offentlige politiske møde i Studenterforeningen. Dér fremsatte statsministeren en udtalelse, som i nogen grad forbavsede mig. Han sagde nemlig, at regeringen var yderst villig til at forhandle og samarbejde med oppositionen om skatterne i dette land, såvel de direkte som de indirekte, og han sagde: der er jo et udvalg i folketinget, hvor disse forhandlinger foregår, dér er samarbejdet i gang, det er i bedste gænge. Jeg kunne lide at vide, hvem det er, der har bildt statsministeren den usandhed ind. Jeg har spurgt vort medlem i udvalget om indkomstskatterne, om der har været sådanne forhandlinger eller er udsigt til sådanne reelle forhandlinger. Han siger: nej, det må da være i afgiftsudvalget. Jeg sidder selv i afgiftsudvalget. Vi har ingen forhandlinger haft i afgiftsudvalget.